



СЛУЖБЕНИ ЛИСТ

АУТОНОМНЕ ПОКРАЈИНЕ ВОЈВОДИНЕ

„Службени лист АПВ“ излази по потреби, на шест језика: српском, мађарском, словачком, румунском, русинском и хрватском. – Рукописи се не враћају: – Огласи по тарифи	Нови Сад 24. јул 2012. Број 22 Година LXVIII	Годишња претплата 6.300 динара - Рок за рекламације 15 дана. - Редакција и администрација: Нови Сад, Војводе Мишића 1. YU ISSN 0353-8427 COBISS.SR-ID 17426178 Email: sl.listapv@magyarszo.com
----------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------	-----------------------------------------------------------------	------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------

639.

На основу члана 38. Покрајинске скупштинске одлуке о покрајинској управи („Службени лист АПВ“, број: 04/10, 04/11 и 20/12), члана 35. став 4. и члана 38. Покрајинске скупштинске одлуке о Влади Аутономне Покрајине Војводине („Службени лист АПВ“, број: 04/10), решавајући по предлогу покрајинског секретара за спорт и омладину, Влада Аутономне Покрајине Војводине, на седници одржаној 20. јула 2012. године, д о н е л а је

РЕШЕЊЕ О ПОСТАВЉЕЊУ ПОДСЕКРЕТАРА

I

АЛЕКСАНДРА РИСТИЋ, поставља се за подсекретара Покрајинског секретаријата за спорт и омладину, на период од четири године, почев од дана 20.07.2012. године.

II

Ово решење објавиће се у "Службеном листу Аутономне Покрајине Војводине".

Влада Аутономне Покрајине Војводине

Број: 02-57/2012
Нови Сад, 20. јула 2012. године

Председник
Владе АП Војводине
Др Бојан Пајтић, с.р.

640.

На основу члана 30. став 1. тачка II. и члана 35. став 4. Покрајинске скупштинске одлуке о Влади Аутономне Покрајине Војводине („Службени лист АПВ“, број 4/2010), Влада Аутономне Покрајине Војводине, на седници одржаној 18. јула 2012. године, д о н е л а је

РЕШЕЊЕ

I

Ставља се ван снаге Решење Владе Аутономне Покрајине Војводине, број: 022-383/2012 од 11. јула 2012. године.

II

Ово решење објавиће се у "Службеном листу Аутономне Покрајине Војводине".

Влада Аутономне Покрајине Војводине

Број: 022-383/2012-01
Нови Сад, 18. јула 2012. године

Потпредседник
Владе АП Војводине
Проф. др Драгослав Петровић, с.р.

641.

На основу члана 30. став 1. тачка 11. и члана 35. став 4. Покрајинске скупштинске одлуке о Влади Аутономне Покрајине Војводине („Службени лист АПВ“, број 4/2010), Влада Аутономне Покрајине Војводине, на седници одржаној 18. јула 2012. године, д о н е л а је

РЕШЕЊЕ

I

Ставља се ван снаге Решење Владе Аутономне Покрајине Војводине, број: 022-384/2012 од 11. јула 2012. године.

II

Ово решење објавиће се у "Службеном листу Аутономне Покрајине Војводине".

Влада Аутономне Покрајине Војводине

Број: 022-384/2012-01
Нови Сад, 18. јула 2012. године

Потпредседник
Владе АП Војводине
Проф. др Драгослав Петровић, с.р.

642.

На основу члана 30. тачка 13. и чл. 33. и 35. став 4. Покрајинске скупштинске одлуке о Влади Аутономне Покрајине Војводине („Службени лист АПВ“, број: 4/10 и 20/12), а у вези са чланом 1. алинеја 4. Покрајинске скупштинске одлуке о преношењу оснивачких права над установама културе које је основала Аутономна Покрајина Војводина на Владу Аутономне Покрајине Војводине („Службени лист АПВ“, број 18/10), Влада Аутономне Покрајине Војводине, на седници одржаној 18. јула 2012. године, д о н е л а је

РЕШЕЊЕ

О РАЗРЕШЕЊУ ДИРЕКТОРА МУЗЕЈА САВРЕМЕНЕ УМЕТНОСТИ

I

ВЛАДИМИР КОПИЦЛ, професор, разрешава се дужности директора Музеја савремене уметности.

II

Ово решење објавиће се у "Службеном листу Аутономне Покрајине Војводине".

Влада Аутономне Покрајине Војводине

Број: 022-392/2012
Нови Сад, 18. јула 2012. године

Потпредседник
Владе АП Војводине
Проф. др Драгослав Петровић, с.р.

643.

На основу члана 30. тачка 13. и чл. 33. и 35. став 4. Покрајинске скупштинске одлуке о Влади Аутономне Покрајине Војводине ("Службени лист АПВ", број: 4/10 и 20/12), а у вези са чланом 1. алинеја 4. Покрајинске скупштинске одлуке о преношењу оснивачких права над установама културе које је основала Аутономна Покрајина Војводина на Владу Аутономне Покрајине Војводине („Службени лист АПВ“, број 18/10), Влада Аутономне Покрајине Војводине, на седници одржаној 18. јула 2012. године, д о н е л а је

Р Е Ш Е Њ Е

**О ИМЕНОВАЊУ ВРШИОЦА ДУЖНОСТИ
ДИРЕКТОРА
МУЗЕЈА САВРЕМЕНЕ УМЕТНОСТИ**

I

ВЛАДИМИР МИТРОВИЋ, кустос, и м е н у ј е с е за вршиоца дужности директора Музеја савремене уметности.

II

Ово решење објавиће се у "Службеном листу Аутономне Покрајине Војводине".

Влада Аутономне Покрајине Војводине

Број: 022-393/2012
Нови Сад, 18. јула 2012. године

Потпредседник
Владе АП Војводине
Проф. др Драгослав Петровић, с.р.

644.

На основу члана 126. став 1. тачка 1. и члана 133. став 4. Закона о социјалној заштити ("Службени гласник РС", број 24/2011) а у вези са тачком 1. Одлуке о преузимању права и обавеза оснивача над установом социјалне заштите за смештај корисника Дом за децу и омладину ометену у развоју Ветерник ("Службени лист АПВ", број 7/2002), чланом 30. став 1. тачка 11. и чланом 35. став 4. Покрајинске скупштинске одлуке о Влади Аутономне Покрајине Војводине ("Службени лист АПВ", број 4/2010) у поступку разрешења директора Дома за децу и омладину ометену у развоју Ветерник, Влада Аутономне Покрајине Војводине, на седници одржаној 20. јула 2012. године, д о н е л а је

Р Е Ш Е Њ Е**I**

ДР ДРАГАН МИЛОШЕВИЋ, лекар из Новог Сада, р а з р е ш а в а с е дужности директора Дома за децу и омладину ометену у развоју Ветерник, на коју је именован Решењем Владе Аутономне Покрајине Војводине, број: 022-790/2010 од 24. новембра 2010. године.

II

Ово решење објавиће се у "Службеном листу Аутономне Покрајине Војводине".

Влада Аутономне Покрајине Војводине

Број: 022-394/2012
Нови Сад, 20. јула 2012. године

Председник
Владе АП Војводине
Др Бојан Пајтић, с.р.

645.

На основу чл. 125. и 133. став 4. Закона о социјалној заштити ("Службени гласник РС", број 24/11) а у вези са тачком 1. Одлуке о преузимању права и обавеза оснивача над установом социјалне заштите за смештај корисника Дом за децу и омладину ометену у развоју Ветерник ("Службени лист АПВ", број 7/02), чланом 30. став 1. тачка 11. и чланом 35. став 4. Покрајинске скупштинске одлуке о Влади Аутономне Покрајине Војводине ("Службени лист АПВ", број 4/10) у поступку именовања вршиоца дужности директора Дома за децу и омладину ометену у развоју Ветерник, Влада Аутономне Покрајине Војводине, на седници одржаној 20. јула 2012. године, д о н е л а је

Р Е Ш Е Њ Е**I**

ЗОРАН АРБУТИНА, дипломирани дефектолог-социјални педагог из Новог Сада, и м е н у ј е с е за вршиоца дужности директора Дома за децу и омладину ометену у развоју Ветерник, на време до шест месеци.

II

Ово решење објавиће се у "Службеном листу Аутономне Покрајине Војводине".

Влада Аутономне Покрајине Војводине

Број: 022-395/2012
Нови Сад, 20. јула 2012. године

Председник
Владе АП Војводине
Др Бојан Пајтић, с.р.

646.

На основу члана 10. став 2. Покрајинске скупштинске одлуке о платама лица које бира и именује Скупштина Аутономне Покрајине Војводине („Сл. лист АПВ „, бр. 24/2008 и 18/2009- промена назива акта), Одбор за административна и мандатна питања Скупштине Аутономне Покрајине Војводине, на седници одржаној 24. јула 2012. године, д о н е л а је

**ОДЛУКУ
О ВИСИНИ НАКНАДЕ
ЗА ВРШЕЊЕ ФУНКЦИЈЕ ЛИЦА КОЈА БИРА
СКУПШТИНА АУТОНОМНЕ ПОКРАЈИНЕ ВОЈВОДИНЕ**

Члан 1.

Овом одлуком утврђује се висина накнаде за вршење функције за лица које бира Скупштина Аутономне Покрајине Војводине, која нису на сталном раду у органима Аутономне Покрајине Војводине.

Члан 2.

Висина накнаде за вршење функције за лица из члана 1. ове одлуке, утврђује се у процентуалном износу од плате коју би лице имало за вршење функције да је на сталном раду у органима Аутономне Покрајине Војводине и она у зависности од значаја функције, износи:

- за председника Скупштине Аутономне Покрајине Војводине и председника Владе Аутономне Покрајине Војводине 60%,
- за потпредседника Скупштине Аутономне Покрајине Војводине и потпредседника Владе Аутономне Покрајине Војводине 55%,
- за члана Владе Аутономне Покрајине Војводине, покрајинског секретара и Покрајинског омбудсмана 50%,
- за заменика покрајинског секретара 45%,
- за председника одбора Скупштине Аутономне Покрајине Војводине 35%.

У случају да лице које бира Скупштина Аутономне Покрајине Војводине стиче право на накнаду за вршење две или више функција, има право само на једну и то највећу накнаду.

Члан 3.

Накнада за вршење функције председника посланичке групе у Скупштини Аутономне Покрајине Војводине износи 40% од плате председника одбора Скупштине Аутономне Покрајине Војводине.

Члан 4.

Ова Одлука примењује се у мандату 2012-2016. године и биће објављена у "Службеном листу Аутономне Покрајине Војводине".

Одбор за административна и мандатна питања

18 Број: 020-37/12
Нови Сад, 24. јули 2012. године

Председник Одбора
Милош Гагић, с.р.

647.

На основу члана 39. Покрајинске скупштинске одлуке о Скупштини Аутономне Покрајине Војводине („Сл. лист АПВ“, број 5/10, 8/10-исп., 21/10), Одбор за административна и мандатна питања Скупштине Аутономне Покрајине Војводине, на седници одржаној 24. јула 2012. године, донео је

ОДЛУКА О ПОСЛАНИЦИМА НА СТАЛНОМ РАДУ У СКУПШТИНИ АУТОНОМНЕ ПОКРАЈИНЕ ВОЈВОДИНЕ

Члан 1.

Посланици на сталном раду у Скупштини Аутономне Покрајине Војводине су:

- Иштван Пастор, председник Скупштине АП Војводине,
- Ана Томанова Маканова, потпредседник Скупштине АП Војводине,
- Душан Јаковљев, потпредседник Скупштине АП Војводине.

Члан 2.

Посланици на сталном раду из члана 1. ове Одлуке имају право на плату у месечном износу и друга права по основу радног односа у Скупштини Аутономне Покрајине Војводине.

Члан 3.

Ову одлуку објавити у „Службеном листу Аутономне Покрајине Војводине“.

Одбор за административна и мандатна питања

18 Број: 020-36/12
Нови Сад, 24. јули 2012. године

Председник одбора
Милош Гагић, с.р.

648.

На основу члана 20. став 4. и у складу са чланом 24. став 2. Покрајинске скупштинске одлуке о буџету Аутономне Покрајине Војводине за 2012. годину („Службени лист АПВ“, бр. 23/11), Покрајински секретаријат за образовање, управу и националне заједнице расписује

К О Н К У Р С ЗА СУФИНАНСИРАЊЕ ПРОЈЕКТА ОЧУВАЊА И НЕГОВАЊА МЕЂУНАЦИОНАЛНЕ ТОЛЕРАНЦИЈЕ У ВОЈВОДИНИ У 2012. ГОДИНИ

Конкурс се расписује за суфинансирање програма, пројеката и активности којима за циљ имају очување и неговање међународне толеранције у Војводини у 2012. години, у оквиру пројекта „Афирмација мултикултурализма и толеранције у Војводини“.

Конкурс се расписује на укупан износ од 9.670.000,00 динара.

I РАСПОДЕЛА СРЕДСТАВА

Средства се додељују за суфинансирање програма, пројеката и активности организација, удружења и асоцијација, које имају за циљ афирмацију вредности мултикултурног друштва и очување и неговање међународне толеранције у Војводини у 2012. години, намењених нарочито за:

- унапређење продукције и продукцију телевизијског и радијског програма, интернет презентација, других облика електронских презентација, штампаних пропагандних активности, активности у штампаним медијима и других облика медијских активности;
- издавање књига, брошура, часописа или других публикација непрофитног карактера;
- организовање семинара, конференција и других облика научних и едукативних скупова;
- организовање културних, образовних, спортских и других манифестација.

II УСЛОВИ КОНКУРСА

· На конкурс се могу пријавити искључиво регистрована правна лица – организације, удружења, асоцијације са седиштем на територији Аутономне Покрајине Војводине, чија се делатност заснива на очувању међународне толеранције, односно организације, удружења и асоцијације чији су програми, пројекти или активности усмерени на очување и неговање међународне толеранције у Аутономној Покрајини Војводини;

· Приликом одлучивања о додели средстава процењиваће се обим и значај поднетог предлога пројекта, начин реализације и конкретни ефекти које ће пројекат остварити;

· Приликом одлучивања о додели средстава предност ће имати они пројекти који се односе на развијање, очување и неговање духа међународне толеранције код младих;

· Средства по конкурс се неће додељивати за финансирање текућих трошкова или инвестиционих трошкова подносиоца пријаве.

III НАЧИН АПЛИЦИРАЊА

· Пријаве се подносе искључиво на конкурсним обрасцима Секретаријата;

· Конкурсна документација се може преузети од 23. јула 2012. године у просторијама Секретаријата или на web адреси www.ounz.vojvodina.gov.rs;

- Подносилац може поднети само једну пријаву на Конкурс;
- Уз пријаву се обавезно подносе копије следећих докумената:
 1. Званичан доказ о регистрацији организације (решење АПР-а);
 2. Потврда о пореском идентификационом броју (ПИБ);
 3. Званичан доказ о отвореном рачуну у банци (уговор са банком);
- Пријаве на конкурс се подносе на српском језику или на језику националне заједнице који је у службеној употреби у Аутономној Покрајини Војводини;
- Пријаве се подносе лично, предајом писарници покрајинских органа управе у Новом Саду (зграда Владе АПВ) или се упућују поштом на адресу:

Покрајински секретаријат за образовање,
управу и националне заједнице
21000 Нови Сад

Булевар Михајла Пупина 16
Са назнаком:

**ЗА КОНКУРС ЗА СУФИНАНСИРАЊЕ ПРОЈЕКТА
ОЧУВАЊА И НЕГОВАЊА МЕЂУНАЦИОНАЛНЕ
ТОЛЕРАНЦИЈЕ У ВОЈВОДИНИ**

- Конкурс је отворен до краја 2012. године, односно до утрошка средстава за наведене намене обезбеђених у буџету АП Војводине за 2012. годину.

IV ОЦЕЊИВАЊЕ ПРОЈЕКТА И ОДЛУЧИВАЊЕ О ДОДЕЛИ СРЕДСТАВА

- Поднете пријаве разматра комисија коју именује покрајински секретар за образовање, управу и националне заједнице;
- Комисија неће узимати у разматрање неблаговремене и непотпуне или неправилно попуњене пријаве, пријаве које нису поднете од стране овлашћених лица, као ни пријаве које нису предмет Конкурса;
- Комисија неће узимати у разматрање пријаве подносилаца којима су додељена средства по основу претходних конкурса Секретаријата, а нису измирили преузете обавезе по тим конкурсима;
- Неће се узимати у разматрање пријаве за програме, пројекте и активности за чију реализацију су подносиоцима већ додељена средства из буџета АП Војводине у 2012. години.
- Комисија неће узимати у разматрање пријаве директних и индиректних буџетских корисника;
- Секретаријат задржава право да од подносиоца пријаве, по потреби, затражи додатну документацију и информације или изађе на лице места, односно да за доделу средстава одреди испуњење додатних услова;
- Решење о расподелу средстава доноси покрајински секретар, на основу предлога конкурсне комисије;
- Секретаријат ће поднете пријаве разматрати и о њима одлучивати sukcesивно, до утрошка обезбеђених средстава;
- Секретаријат није обавезан да образложи своје одлуке;
- Решење покрајинског секретара је коначно и против решења се не може уложити правни лек;
- Пријаве и приложена документација се подносиоцима не враћају;
- Са подносиоцима пријава којима су одобрена средства, Покрајински секретаријат за образовање, управу и националне заједнице ће закључити уговор о суфинансирању активности по основу кога ће средства бити исплаћена.

**Покрајински секретаријат за образовање, управу и
националне заједнице**

Број: 128-90-675/2012
Дана: 19.07.2012.

Покрајински секретар
Mgr. Deli Andor c.p.
(**мр Андор Дели**)

649.

Уставни суд у саставу: председник др Драгиша Б. Слијепчевић и судије Братислав Ђокић, Весна Илић Прелић, Катарина Манојловић Андрић, др Марија Драшкић, мр Милан Марковић, др Боса Ненадић, Милан Станић, др Драган Стојановић, мр Томислав Стојковић, Сабахудин Тахировић и Предраг Ћетковић, на основу члана 167. став 1. тачка 4. Устава Републике Србије, на седници одржаној 9. маја 2012. године, донео је

О Д Л У К У

Одбија се захтев за утврђивање неуставности и незаконитости Одлуке о употреби историјског знамења Аутономне Покрајине Војводине („Службени лист АПВ“, број 10/02), у односу на постојање основа за њено доношење.

О б р а з л о ж е њ е

Поводом поднете иницијативе за покретање поступка за оцену уставности и законитости Одлуке о употреби историјског знамења Аутономне Покрајине Војводине („Службени лист АПВ“, број 10/02), Уставни суд је на седници одржаној 9. децембра 2004. године донео Решење којим је покренуо поступак за оцену уставности и законитости наведене Одлуке. Поменути решењем, којим је поступак покренут у односу на Устав Републике Србије од 1990. године и законе који су били на снази, постављена су следећа уставноправна питања: 1) да ли је Скупштина Аутономне покрајине Војводине уређивањем односа који су предмет оспорене одлуке, прекорачила Уставом, законом и Статутом утврђене надлежности Покрајине; 2) да ли је полазећи од Уставом утврђеног положаја територијалне аутономије и јединица локалне самоуправе, као два вида децентрализације, и чињеница да је за један од њих, право на грб предвиђено законом (и то у виду диспозиције, односно дискреционог овлашћења јединице локалне самоуправе), уставноправно (не)допуштено да се у одсуству законске регулативе о том питању, одговарајуће право успостави актом органа територијалне аутономије; 3) да ли одредба члана 10. тачка 19. Статута Аутономне Покрајине Војводине, на који је Народна скупштина дала сагласност, а према којој Покрајина обавља друге послове утврђене Уставом, законом, статутом и одлуком, у делу у коме одређује да Покрајина обавља друге послове утврђене одлуком, може да представља "довољан" правни основ за уређивање и других односа од интереса за Покрајину, за чије уређивање Уставом, законом и статутом, није изричито предвиђена надлежност покрајинских органа; 4) да ли аутономна покрајина, полазећи од одредбе члана 3. став 1. Устава може да уређује и друге односе за које оцени да су од интереса за аутономну покрајину, када ти односи нису уређени Уставом и законом, а овлашћење за уређивање тих односа не произлази ни из статутом утврђене надлежности аутономне покрајине. На захтев овлашћеног радног тела Скупштине Аутономне покрајине Војводине, Уставни суд је Закључком од 15. децембра 2005. године застао са поступком и дао могућност Скупштини Аутономне покрајине Војводине да до 29. маја 2006. године усагласи оспорену Одлуку са Уставом и законом, а Закључком од 15. јуна 2006. године Уставни суд је продужио рок за застајање са поступком оцене уставности и законитости наведене Одлуке до краја другог редовног заседања Народне скупштине Републике Србије у 2006. години.

Одлука о употреби историјског знамења Аутономне Покрајине Војводине („Службени лист АПВ“, број 10/02) је на снази на основу одредбе члана 5. Покрајинске скупштинске одлуке о спровођењу Статута Аутономне Покрајине Војводине („Службени лист АПВ“, број 18/09), и од дана ступања на снагу те одлуке примењује се као Покрајинска скупштинска одлука о употреби историјског знамења Аутономне покрајине Војводине.

С обзиром на то да је поступак оцене уставности и законитости оспорене Одлуке покренут пре ступања на снагу Закона о Уставном суду („Службени гласник РС“, бр. 109/07 и 99/11), Уставни суд је, сагласно одредби члана 112. Закона, поступак наставио у складу са тим законом.

У спроведеном поступку Уставни суд је констатовао да је Устав Републике Србије од 1990. године, у односу на који је покренут

поступак оцене уставности оспорене Одлуке, престао да важи даном ступања на снагу Устава Републике Србије од 8. новембра 2006. године, као и да је престао да важи и Статут Аутономне покрајине Војводине („Службени лист АПВ“, број 17/91), на основу кога је оспорена Одлука донета. У току поступка престао је да важи и Закон о утврђивању одређених надлежности Аутономне покрајине Војводине („Службени гласник РС“, број 6/02).

Уставом Републике Србије је утврђено: да је државна власт ограничена правом грађана на покрајинску аутономију и локалну самоуправу и да право грађана на покрајинску аутономију и локалну самоуправу подлеже само надзору уставности и законитости (члан 12.), да су аутономне покрајине аутономне територијалне заједнице основане Уставом, у којима грађани остварују право на покрајинску аутономију (члан 182. став 1.), да аутономне покрајине утврђују симболе покрајине и начин њиховог коришћења (члан 183. став 4.), да је највиши правни акт аутономне покрајине статут и да о питањима из своје надлежности аутономна покрајина доноси одлуке и друга општа акта (члан 185. ст. 1. и 3.).

Законом о утврђивању надлежности Аутономне покрајине Војводине („Службени гласник РС“, број 99/09), који је на снази, прописано је да АП Војводина утврђује симболе АП Војводине и начин њиховог коришћења, у складу са Уставом и Статутом (члан 4. став 6.).

Статутом Аутономне Покрајине Војводине („Службени лист АПВ“, број 17/09), на који је сагласност дала Народна скупштина, прописано је да АП Војводина има симболе (став 1.), да су симболи аутономне покрајине застава и грб (став 2.) и да Скупштина АП Војводине уређује изглед и употребу симбола покрајинском скупштинском одлуком, у складу са Уставом и статутом (став 3.).

Устав од 2006. године, за разлику од Устава од 1990. године, у односу на који је Уставни суд покренуо поступак оцене уставности оспорене Одлуке, у члану 183. став 4. изричито одређује да аутономне покрајине утврђују симболе покрајине и начин њиховог коришћења. Из наведене одредбе Устава, по оцени Суда, следи да је право аутономне покрајине на сопствене симболе утврђено Уставом, као и да се утврђивање симбола аутономне покрајине и начина њиховог коришћења, сагласно Уставу, уређује актима аутономне покрајине.

Полазећи од тога да су Устав од 1990. године и Статут Аутономне покрајине на основу кога је оспорена Одлука донета престао да важе и да Устав, закон и Статут који су на снази утврђују да аутономна покрајина има симболе и да уређује начин њиховог коришћења, Уставни суд је одбио захтев садржан у поднетој иницијативи поводом које је решењем покренуо поступак за утврђивање неуставности и незаконитости оспорене Одлуке. Ово стога што је у спроведеном поступку утврдио да су разлози садржани у иницијативи, те уставноправни разлози за доношење решења којим је Уставни суд поводом поднете иницијативе покренуо поступак оцене уставности и законитости оспорене Одлуке, били засновани на одредбама Устава и Статута који су престао да важе, те да Устав, закон и Статут који су на снази, у односу на уставноправна питања постављена у наведеном решењу, на другачији начин уређују ове односе. С обзиром на то да Решењем није покренуо поступак за оцену уставности и законитости појединих одредаба Одлуке, већ је у односу на раније важећи Устав и Статут оспорио уставност и законитост Одлуке у целини, са становишта постојања одговарајућег уставног и законског основа за њено доношење, те основа у Статутом да Аутономна покрајина својим актима уређује сопствене симболе, Уставни суд је, имајући у виду наведено, сагласно одредби члана 53. став 4. Закона о Уставном суду, одлучио као у изреци, не упуштајући се у оцену уставности и законитости било које појединачне одредбе предметне Одлуке.

Полазећи од изложеног Уставни суд је, на основу одредаба члана 42а став 1. тачка 2) и члана 45. тачка 15) Закона о Уставном суду, донео Одлуку као у изреци.

**Република Србија
УСТАВНИ СУД**

Број: IУ-187/2002

Београд, 21.06.2012. год.

Председник
Уставног Суда
др Драгиша Б. Слијепчевић, с.р.

650.

Уставни суд у саставу: председник др Драгиша Б. Слијепчевић и судије др Оливера Вучић, др Марија Драшкић, Братислав Ђокић, Весна Илић Прелић, др Горан Илић, др Агнеш Картаг Одри, Катарина Манојловић Андрић, мр Милан Марковић, др Боса Ненадић, Милан Станић, др Драган Стојановић, мр Томислав Стојковић, Сабахудин Тахировић и Предраг Ђетковић, на основу члана 167. став 1. тачка 4. Устава Републике Србије, на седници одржаној 13. јуна 2012. године, донео је

О Д Л У К У

Одбија се захтев за утврђивање неуставности Одлуке о застави Аутономне Покрајине Војводине („Службени лист АПВ“, број 2/04), у односу на постојање основа за њено доношење.

Образложење

Поводом поднете иницијативе за покретање поступка за оцену уставности и законитости Одлуке о застави Аутономне Покрајине Војводине („Службени лист АПВ“, број 2/04), Уставни суд је на седници одржаној 9. децембра 2004. године донео Решење којим је покренуо поступак за оцену уставности наведене Одлуке. Поменути решењем, којим је поступак покренут у односу на Устав Републике Србије од 1990. године, постављена су следећа уставноправна питања: 1) да ли је Скупштина Аутономне покрајине Војводине уређивањем односа који су предмет оспорене одлуке, прекорачила Уставом, законом и Статутом утврђене надлежности Покрајине; 2) да ли је полазећи од Уставом утврђеног положаја територијалне аутономије и јединица локалне самоуправе, као два вида децентрализације, и чињенице да је за један од њих, право на заставу предвиђено законом (и то у виду диспозитиве, односно дискреционог овлашћења јединице локалне самоуправе), уставноправно (не)допуштено да се у одсуству законске регулативе о том питању, одговарајуће право успостави актом органа територијалне аутономије; 3) да ли одредба члана 10. тачка 19. Статута Аутономне Покрајине Војводине, на који је Народна скупштина дала сагласност, а према којој Покрајина обавља друге послове утврђене Уставом, законом, статутом и одлуком, у делу у коме одређује да Покрајина обавља друге послове утврђене одлуком, може да представља "довољан" правни основ за уређивање и других односа од интереса за Покрајину, за чије уређивање Уставом, законом и Статутом није изричито предвиђена надлежност покрајинских органа; 4) да ли аутономна покрајина, полазећи од одредбе члана 3. став 1. Устава, може да уређује и друге односе за које оцени да су од интереса за аутономну покрајину, када ти односи нису уређени Уставом и законом, а овлашћење за уређивање тих односа не произлази ни из статута утврђене надлежности аутономне покрајине. На захтев овлашћеног радног тела Скупштине Аутономне покрајине Војводине, Уставни суд је Закључком од 15. децембра 2005. године застао са поступком и дао могућност Скупштини Аутономне покрајине Војводине да до 29. маја 2006. године усагласи оспорену Одлуку са Уставом, а Закључком од 15. јуна 2006. године Уставни суд је продужио рок за застајање са поступком оцене уставности наведене Одлуке до краја другог редовног заседања Народне скупштине Републике Србије у 2006. години.

Одлука о застави Аутономне Покрајине Војводине („Службени лист АПВ“, број 2/04) је на снази на основу одредбе члана 5. Покрајинске скупштинске одлуке о спровођењу Статута Аутономне Покрајине Војводине („Службени лист АПВ“, број 18/09), и од дана ступања на снагу те одлуке примењује се као Покрајинска скупштинска одлука о застави Аутономне покрајине Војводине.

С обзиром на то да је поступак оцене уставности оспорене Одлуке покренут пре ступања на снагу Закона о Уставном суду („Службени гласник РС“, бр. 109/07 и 99/11), Уставни суд је, сагласно одредби члана 112. Закона, поступак наставио у складу са тим законом.

У спроведеном поступку Уставни суд је констатовао да је Устав Републике Србије од 1990. године, у односу на који је покренут поступак оцене уставности оспорене Одлуке, престао да важи даном ступања на снагу Устава Републике Србије од 8. новембра

2006. године, као и да је престао да важи и Статут Аутономне покрајине Војводине („Службени лист АПВ“, број 17/91), на основу кога је оспорена Одлука донета. У току поступка престао је да важи и Закон о утврђивању одређених надлежности Аутономне покрајине Војводине („Службени гласник РС“, број 6/02).

Уставом Републике Србије је утврђено: да је државна власт ограничена правом грађана на покрајинску аутономију и локалну самоуправу и да право грађана на покрајинску аутономију и локалну самоуправу подлеже само надзору уставности и законитости (члан 12.), да су аутономне покрајине аутономне територијалне заједнице основане Уставом, у којима грађани остварују право на покрајинску аутономију (члан 182. став 1.), да аутономне покрајине утврђују симболе покрајине и начин њиховог коришћења (члан 183. став 4.), да је највиши правни акт аутономне покрајине статут и да о питањима из своје надлежности аутономна покрајина доноси одлуке и друга општа акта (члан 185. ст. 1. и 3.).

Законом о утврђивању надлежности Аутономне покрајине Војводине („Службени гласник РС“, број 99/09), који је на снази, прописано је да АП Војводина утврђује симболе АП Војводине и начин њиховог коришћења, у складу са Уставом и Статутом (члан 4. став 6.).

Статутом Аутономне Покрајине Војводине („Службени лист АПВ“, број 17/09), на који је сагласност дала Народна скупштина, прописано је да АП Војводина има симболе (став 1.), да су симболи аутономне покрајине застави и грб (став 2.) и да Скупштина АП Војводине уређује изглед и употребу симбола покрајинском скупштинском одлуком, у складу са Уставом и статутом (став 3.).

Устав од 2006. године, за разлику од Устава од 1990. године, у односу на који је Уставни суд покренуо поступак оцене уставности оспорене Одлуке, у члану 183. став 4. изричито одређује да аутономне покрајине утврђују симболе покрајине и начин њиховог коришћења. Из наведене одредбе Устава, по оцени Суда, следи да је право аутономне покрајине на сопствене симболе утврђено Уставом, као и да се утврђивање симбола аутономне покрајине и начина њиховог коришћења, сагласно Уставу, уређује актима аутономне покрајине.

Полазећи од тога да су Устав од 1990. године и Статут Аутономне покрајине на основу кога је оспорена Одлука донета престао да важе и да Устав, закон и Статут који су на снази утврђују да аутономна покрајина има симболе и да уређује начин њиховог коришћења, Уставни суд је одбио захтев садржан у поднетој иницијативи поводом које је решењем покренуо поступак за утврђивање неуставности оспорене Одлуке. Ово стога што је у спроведеном поступку утврдио да су разлози садржани у иницијативи, те уставноправни разлози за доношење Решења којим је Уставни суд поводом поднете иницијативе покренуо поступак оцене уставности оспорене Одлуке били засновани на одредбама Устава и Статута који су престао да важе, те да Устав, Закон и Статут који су на снази, у односу на уставноправна питања постављена у наведеном решењу, на другачији начин уређују ове односе. С обзиром на то да Решењем није покренуо поступак за оцену уставности појединих одредаба Одлуке, већ је у односу на раније важећи Устав и Статут оспорио уставност Одлуке у целини, са становишта постојања одговарајућег уставног основа за њено доношење, те основа у Статуту да Аутономна покрајина својим актима уређује сопствене симболе, Уставни суд је, имајући у виду наведено, сагласно одредби члана 53. став 4. Закона о Уставном суду, одлучио као у изреци, не упуштајући се у оцену уставности и законитости било које појединачне одредбе предметне Одлуке.

Полазећи од изложеног Уставни суд је, на основу одредаба члана 42а став 1. тачка 2) и члана 45. тачка 15) Закона о Уставном суду, донео Одлуку као у изреци.

Република Србија
УСТАВНИ СУД

Број: IУ-137/2004

Београд, 07.07.2012. год.

Председник
Уставног суда

др Драгиша Б. Слијепчевић, с.р.

651.

Уставни суд у саставу: председник др Драгиша Б. Слијепчевић и судије др Оливера Вучић, др Марија Драшкић, Братислав Ђокић, др Агнеш Картаг Одри, Весна Илић Прелић, др Горан Илић, Катарина Манојловић Андрић, мр Милан Марковић, др Боса Ненадић, Милан Станић, др Драган Стојановић, мр Томислав Стојковић, Сабахудин Тахировић и Предраг Ђетковић, на основу члана 167. став 1. тачка 4. Устава Републике Србије, на седници одржаној 13. јуна 2012. године, донео је

О Д Л У К У

1. Утврђује се да Одлука о покрајинским службеницима ("Службени лист АПВ", бр. 5/07 и 8/07) није у сагласности са Уставом.

2. Одбацује се захтев за обуставу извршења појединачног акта, односно радње предузете на основу Одлуке из тачке 1.

Образложење

I

Уставном суду поднете су две иницијативе за покретање поступка за утврђивање неуставности и незаконитости више одредаба Одлуке о покрајинским службеницима ("Службени лист АПВ", бр. 5/07 и 8/07).

У иницијативи поднетој Уставном суду 27. децембра 2008. године истиче се да оспорене одредбе члана 13. Одлуке којима је прописано да покрајински службеник има право жалбе на решење руководиоца покрајинског органа којим се одлучује о његовим правима и дужностима и да о овој жалби одлучује Комисија за жалбе Извршног већа АП Војводине, нису у сагласности са чланом 71. Закона о радним односима у државним органима ("Службени гласник РС", бр. 48/91, 66/91, 44/98, 6/98, 49/99, 34/01 и 39/02), којим је прописано право подношења приговора против акта којим се одлучује о правима и обавезама запосленог. Иницијатор наводи да поменути Закон не познаје институт Комисије за жалбе, нити прописује жалбу као правно средство, те сматра да ни одредбе чл. 69. до 76. Одлуке којима је прописан поступак одлучивања о жалбама, рад Комисије, избор и разрешење њених чланова нису у сагласности са чланом 71. Закона о радним односима у државним органима и чланом 189. Закона о државним службеницима ("Службени гласник РС", бр. 79/05, 81/05 и 83/08). У иницијативи се посебно истиче и да одредба члана 70. Одлуке којом је прописано да се против одлуке Комисије за жалбе може покренути управни спор није у сагласности са чланом 6. Закона о управним споровима ("Службени гласник РС", број 111/09), навођењем "да се управни спор може водити само против управног акта, а радни однос, према мишљењу иницијатора, није управна ствар, јер се решавањем о радном односу запосленог код државног органа као послодавца не врше јавна овлашћења из управне области, већ државни орган иступа као послодавац запосленом". Из наведених разлога иницијатор сматра да се против одлуке Комисије за жалбе не би могао водити управни спор, а оспорава и сагласност одредбе члана 135. став 2. Одлуке, којом је прописано да руководиоца покрајинског органа може да образује дисциплинску комисију, са одредбама члана 2. став 1. и члана 60. Закона о радним односима у државним органима, јер сматра да о правима, обавезама и одговорностима запослених одлучује функционер који руководи државним органом те је он једино надлежан да покреће и води дисциплински поступак и изриче дисциплинску меру. Такође, иницијатор у прилог свом мишљењу истиче да Законом о радним односима у државним органима дисциплинска комисија није ни установљена као дисциплински орган. Предлаже да Уставни суд обустави од извршења појединачне акте донете на основу оспорене Одлуке.

У другој иницијативи поднетој Уставном суду 5. маја 2009. године наводи се да су одредбе чл. 37. и 38. Одлуке којима су дефинисани услови за извршилачка радна места вишег саветника и саветника у супротности са одредбом члана 27. став 2. Закона о радним односима у државним органима којом је прописано да звања вишег саветника и саветника могу стећи запослени у држав-

ним органима чија се надлежност простире на целој територији Републике, из чега произлази да ова звања не могу стећи запослени у покрајинском органу. Поред овога, у иницијативи се наводи да су одредбе члана 12. и члана 131. став 1. тачка 7) Одлуке којима су уређени услови за обављање додатног рада покрајинских службеника и санкције за непоштовање ове одредбе Одлуке у супротности са одредбама чл. 18, 20, 21. и 60. Устава Републике Србије. Наиме, према наводима иницијатора, Устав "није прописао потпуну забрану права на рад", већ само говори о ограничавању права које, по мишљењу иницијатора, треба да буде минимално, те сматра да је противуставно овлашћење руководиоца покрајинског органа да покрајинском службенику забрани допунски рад, као и прописивање да покрајинском службенику може престати радни однос због кршења забране допунског рада. Иницијатор истиче да у оспореном акту нису наведени критеријуми на основу којих се допунски рад може забранити, већ је то препуштено самовољи руководиоца покрајинских органа. Такође, износи мишљење да, према Уставу, право покрајинског службеника на допунски рад не може бити ограничено или искључено прописом нижег ранга од закона, као и да се оспореним одредбама члана 12. и члана 131. став 1. тачка 7) Одлуке повређује уставни принцип забране дискриминације из члана 21. Устава, јер се покрајински службеници доводе у неједнак положај у односу на друге грађане којима није ограничено право на рад. Осим изнетог, иницијатор оспорава уставност одредаба чл. 68. до 76. оспорене Одлуке које регулишу овлашћења руководиоца покрајинских органа да својим решењима одлучују о правима покрајинских службеника из рада и којима се конституише Комисија за жалбе коју формирају чланови Извршног већа, односно руководиоци покрајинских секретаријата. Оваквим прописивањем, по мишљењу иницијатора, крши се право на једнаку заштиту права и на правно средство гарантовано чланом 36. Устава, јер се не обезбеђује адекватно остваривање права на ефикасан правни лек и заштита од самовоље појединца. Предмет оспоравања су и одредбе чл. 129. до 142. оспорене Одлуке које се односе на дисциплинску одговорност покрајинских службеника, с обзиром на то да руководиоца покрајинског секретаријата својим актом одлучује о покретању дисциплинског поступка, одређује дисциплинску комисију и изриче дисциплинске санкције, чиме се, по мишљењу иницијатора, онемогућава правично поступање, односно доприноси самовољном поступању чланова дисциплинске комисије.

У одговору доносиоца акта наводи се, поред осталог, да је Скупштина АП Војводине донела оспорену Одлуку којом се уређују права и дужности покрајинских службеника, пријем у радни однос, класификација радних места, стручно оспособљавање и усавршавање, напредовање у служби и друга питања од значаја за остваривање права и дужности покрајинских службеника. Истиче се да се до доношења ове одлуке на права и обавезе из радног односа запослених у покрајинским органима сходно примењивао Закон о радним односима у државним органима („Службени гласник РС“, бр. 48/91, 66/91, 44/98, 46/98, 49/99, 34/01, 39/02, 49/05 и 79/05), чија је сходна примена продужена чланом 189. Закона о државним службеницима („Службени гласник РС“, бр. 79/05, 81/05, 83/05, 64/07, 67/07, 116/08, 104/09). Према наводима одговора, одредбе члана 179. и члана 183. став 1. Устава утврђују овлашћење аутономне покрајине да самостално, у складу са Уставом и својим статутом, уреди организацију и рад својих органа и служби, што подразумева и уређивање права и обавеза која су везана за радне односе запослених, а тичу се питања утврђивања звања, оцењивања, напредовања покрајинских службеника и сл. Такође, доносилац акта истиче да се наведеном Одлуком обезбеђује и сходна примена Закона о радним односима у државним органима у питањима као што су: право руководиоца покрајинског органа да одлучује о правима и обавезама покрајинског службеника, услови и начини заснивања и престанка радног односа, дисциплинска одговорност запослених, начин одлучивања о правним средствима изјављеним против одлука руководиоца и др. Посебно се истиче да се приликом утврђивања права, обавеза и одговорности запослених водило рачуна да њихов ниво не буде ни већи ни мањи од нивоа утврђеног законом и другим прописима из области радних односа. У односу на поједине наводе иницијатора истиче се да из одредбе члана 183. Устава произлази овлашћење АП Војводине за самостално утврђивање звања покрајинских службеника (као што су звања саветника и вишег

саветника), те да оспореним одредбама члана 12. и члана 137. став 1. тачка 7) Одлуке нису повређени уставни принципи на које указује иницијатор, с обзиром на околност да послови покрајинског службеника подразумевају вршење јавних овлашћења те су услови за обављање додатног рада утврђени ради заштите угледа покрајинских органа, спречавања евентуалног сукоба интереса и пристрасности рада покрајинских службеника. Такође, давалац одговора истиче да оспореним одредбама чл. 68. до 76. и чл. 129. до 142. Одлуке није повређено право на једнаку заштиту права и на правно средство из члана 36. Устава, већ је укидањем демонстративног правног средства и конституисањем Комисије за жалбе Извршног већа АП Војводине, као другостепене instance у дисциплинском поступку, обезбеђен већи степен заштите покрајинских службеника против којих је вођен дисциплински поступак. У вези са става поменуте Комисије наводи се да је чине правници са вишегодишњим искуством у пословима управе и да ради у складу са правилима општег управног поступка, те да донета решења Комисије имају карактер управних аката, као и да су оспорене одредбе Одлуке које се односе на дисциплинску одговорност покрајинских службеника донете у циљу спречавања самовоље руководиоца покрајинских органа.

II

У спроведеном поступку, Уставни суд је утврдио да је оспорену Одлуку о покрајинским службеницима донела Скупштина Аутономне покрајине Војводине 20. марта 2007. године, позивом на одредбе члана 183. став 1. Устава и члана 43. и члана 21. став 1. тачка 2. Статута Аутономне Покрајине Војводине („Службени лист АПВ“, број 17/09). Покрајинском скупштинском одлуком о спровођењу Статута Аутономне Покрајине Војводине („Службени лист АПВ“, број 18/09) Одлука о покрајинским службеницима је променила назив у "Покрајинска скупштинска одлука о покрајинским службеницима". До доношења ове одлуке, на права и обавезе из радног односа запослених у покрајинским органима сходно се примењивао Закон о радним односима у државним органима, чија је сходна примена продужена, сагласно члану 189. Закона о државним службеницима, на радне односе у органима аутономне покрајине и локалне самоуправе до доношења посебног закона.

Оспореном Одлуком уређују се права и дужности покрајинских службеника, пријем у радни однос, класификација радних места покрајинских службеника, стручно оспособљавање и усавршавање, напредовање у служби и друга питања од значаја за остваривање права и дужности покрајинских службеника, као и одређена питања значајна за уређивање и остваривање права, дужности и одговорности намештеника.

Оспореним одредбама члана 12. Одлуке прописано је: да покрајински службеник може, уз писмену сагласност руководиоца покрајинског органа, ван радног времена да ради за другог послодавца, ако додатни рад није забрањен посебним законом, или другим прописом, ако не представља сукоб интереса и не утиче на непристрасност рада покрајинског службеника (став 1.); да сагласност руководиоца покрајинског органа није потребна за додатни научно-истраживачки рад, објављивање ауторских дела и рад у културно-уметничким, хуманитарним, спортским и сличним удружењима (став 2.); да је покрајински службеник дужан да о свом додатном раду из става 2. овог члана обавести руководиоца покрајинског органа (став 3.); да руководиоца покрајинског органа може да забрани и такав рад ако се њиме онемогућава или отежава рад покрајинског службеника или штети угледу покрајинског органа (став 4.). Одредбом члана 131. став 1. тачка 7) Одлуке, која је у вези са претходним одредбама, ове одлуке предвиђена је као тежа повреда радне дужности из радног односа обављање додатног рада у супротности са условима утврђеним овом одлуком.

Оспореним одредбама члана 13. Одлуке прописано је да покрајински службеник има право жалбе на решење руководиоца покрајинског органа којим се одлучује о његовим правима и дужностима (став 1.), а о жалби одлучује Комисија за жалбе Извршног већа АП Војводине (став 2.).

Оспореним одредбама чл. 37. и 38. Одлуке прописани су услови за извршилачка радна места вишег саветника и саветника, тако што је предвиђено да за рад на пословима у звању вишег саветни-

ка покрајински службеник мора да има завршен факултет и најмање девет година радног искуства у струци и положен стручни испит за рад у органу управе, а за рад на пословима у звању саветника покрајински службеник мора да има завршен факултет и најмање седам година радног искуства у струци и положен стручни испит за рад у органу управе.

Оспореним одредбама чл. 68. до 76. Одлуке уређен је поступак одлучивања о правима, обавезама и одговорностима покрајинских службеника тако што је, између осталог, прописано: да о распоређивању на радно место и о другим правима и обавезама из радног односа покрајинског службеника, као и о престанку радног односа одлучује решењем руководиоца покрајинског органа или лице које он за то писмено овласти, да су донета решења управни акти и да се против њих може поднети жалба Комисији за жалбе (члан 68.); да је Комисија за жалбе комисија Извршног већа која одлучује о жалбама покрајинских службеника на решења којима се одлучује о њиховим правима и дужностима и о жалбама учесника конкурса и интерног огласа, те да примењује закон којим се уређује општи управни поступак (члан 69.).

Оспореним одредбама чл. 70. до 76. Одлуке прописано је да је рок за одлучивање о жалби 30 дана од дана њеног пријема, ако овом одлуком није другачије одређено и да се против одлуке Комисије за жалбе може покренути управни спор, да је Комисија у свом раду самостална и доноси пословник, одређени су број и положај чланова Комисије, престанак дужности и разрешење чланова комисије, извештај о раду и обављање стручно-техничких послова за потребе Комисије.

Оспореним одредбама чл. 129. до 142. Одлуке уређен је поступак дисциплинске одговорности покрајинских службеника, предвиђене су лакше и теже повреде дужности из радног односа, дисциплинске казне, тренутак престанка радног односа, покретање и вођење дисциплинског поступка, одржавање усмене расправе, избор и одмеравање дисциплинске казне, разлози за удаљење са рада и поступак удаљења, жалба на решење о удаљењу са рада, застарелост, упис дисциплинске казне у евиденцију и њено брисање као и дисциплински поступак против покрајинског службеника на руководећем радном месту.

III

За оцену уставности оспорених одредаба Одлуке од значаја су одредбе Устава којима је утврђено: да се људска и мањинска права зајемчена Уставом непосредно примењују (члан 18. став 1.); да људска и мањинска права зајемчена Уставом могу законом бити ограничена ако ограничење допушта Устав, у сврхе ради којих га Устав допушта, у обиму неопходном да се уставна сврха ограничења задовољи у демократском друштву и без задирања у суштину зајемченог права, да достигнути ниво људских и мањинских права не може се смањивати и да при ограничавању људских и мањинских права, сви државни органи, а нарочито судови, дужни су да воде рачуна о суштини права које се ограничава, важности сврхе ограничења, природи и обиму ограничења, односу ограничења са сврхом ограничења и о томе да ли постоји начин да се сврха ограничења постигне мањим ограничењем права (члан 20.); да су пред Уставом и законом сви једнаки, да свако има право на једнаку законску заштиту, без дискриминације и да је забрањена свака дискриминација, непосредна или посредна, по било ком основу, а нарочито по основу расе, пола, националне припадности, друштвеног порекла, рођења, вероисповести, политичког или другог уверења, имовног стања, културе, језика, старости и психичког или физичког инвалидитета (члан 21. ст. 1. до 3.); да се јемчи једнака заштита права пред судовима и другим државним органима, имаоцима јавних овлашћења и органима аутономне покрајине и јединица локалне самоуправе и да свако има право на жалбу или друго правно средство против одлуке којом се одлучује о његовом праву, обавези или на закону заснованом интересу (члан 36.); да се јемчи право на рад, у складу са законом, да свако има право на слободан избор рада и да су свима, под једнаким условима, доступна сва радна места (члан 60. ст. 1. до 3.); да Република Србије уређује и обезбеђује, поред осталог, систем у области радних односа (члан 97. став 1. тачка 8.); да Народна скупштина доноси законе и друге опште акте из надлежности Републике Србије (члан 99. став 1. тачка 7.); да право предлагања закона других прописа и општих аката имају сваки народни посланик, Влада,

скупштина аутономне покрајине или најмање 30.000 бирача (члан 107. став 1.); да су јединице локалне самоуправе надлежне у питањима која се, на сврсисходан начин, могу остваривати унутар јединице локалне самоуправе, а аутономне покрајине у питањима која се, на сврсисходан начин, могу остваривати унутар аутономне покрајине, у којима није надлежна Република Србија, а која су питања од републичког, покрајинског и локалног значаја одређује се законом (члан 177.); да Република Србија законом може поверити аутономним покрајинама и јединицама локалне самоуправе поједина питања из своје надлежности (члан 178. став 1.); да аутономне покрајине, у складу са Уставом и статутом аутономне покрајине, самостално прописују уређење и надлежност својих органа и јавних служби (члан 179.); да аутономне покрајине, у складу са Уставом и својим статутом, уређују надлежност, избор, организацију и рад органа и служби које оснивају (члан 183. став 1.); да о питањима из своје надлежности аутономна покрајина доноси одлуке и друга општа акта (члан 185. став 3.); да законитост коначних појединачних аката којима се одлучује о праву, обавези или на закону заснованом интересу подлеже преиспитивању пред судом у управном спору, ако у одређеном случају законом није предвиђена другачија судска заштита (члан 198. став 2.).

Законом о радним односима у државним органима ("Службени гласник РС", бр. 48/91, 66/91, 44/98, 6/98, 49/99, 34/01 и 39/02) прописано је: да се овим законом уређују права, обавезе и одговорности из радних односа лица запослених у државним органима... (члан 1. став 1.); да о правима, обавезама и одговорностима утврђеним овим законом запослених и постављених, односно изабраних лица у државном органу одлучује функционер који руководи државним органом, ако овим законом није другачије утврђено (члан 2. став 1.); да запослени у државним органима могу стицати звања у оквиру високе школске спреме - виши саветник, саветник, самостални стручни сарадник, виши стручни сарадник и стручни сарадник (члан 27. став 1. тачка 1)), а да звање саветника и вишег саветника може стећи запослени у државном органу чија се надлежност простире на целој територији Републике (члан 27. став 2.); да звања у оквиру високе школске спреме се стичу под законом прописаним условима и да звање саветника може стећи запослени у државном органу који има високу школску спрему, најмање 7 година радног стажа и оспособљен је да самостално обавља сложене послове из једне или више области којима захтевају посебну оспособљеност (члан 28. став 1. тачка 1)); да дисциплинске мере против запосленог у државном органу изриче функционер који руководи државним органом (члан 60.); да против сваког решења или другог акта којим је одлучено о његовим правима и обавезама запослени, односно постављено лице, има право да поднесе приговор (члан 71. став 2.).

Законом о управним споровима ("Службени гласник РС", бр. 111/09) у члану 6. прописано је да се надлежним органом, у смислу овог закона, сматрају државни органи, органи аутономне покрајине и јединице локалне самоуправе, привредна друштва, јавна и друга предузећа, установе, организације и појединци, као и посебни органи, када у вршењу јавних овлашћења решавају у управним стварима.

Одредбом члана 189. Закона о државним службеницима („Службени гласник РС“, бр. 79/05, 81/05, 83/05, 64/07, 67/07, 116/08, 104/09) прописано је да одредбе Закона о радним односима у државним органима настављају да се сходно примењују на радне односе у органима аутономне покрајине и локалне самоуправе до доношења посебног закона.

IV

Полазећи од Уставом утврђене надлежности Републике да уређује и обезбеђује систем у области радних односа и, сагласно томе, законског одређења да ће на радне односе у органима аутономне покрајине одредбе Закона о радним односима у државним органима наставити сходно да се примењују до доношења посебног закона, Уставни суд је нашао да се као основно спорно уставноправно питање у овом поступку поставило питање да ли системско уређивање питања радних односа запослених у покрајинским органима, како је то учињено оспореном Одлуком (од пријема у радни однос, права и дужности покрајинских службеника, разврставања радних места, одлучивања о правима, обавезама и одговорностима покрајинских службеника, до

престанка радног односа, дисциплинске одговорности, положаја намештеника и друго), може бити предмет уређивања подзаконским актом и да ли су уставне норме о праву аутономне покрајине да самостално прописује уређење и надлежност својих органа и јавних служби (члан 179. Устава), односно да уређује надлежност, избор, организацију и рад органа и служби које оснива (члан 183. став 1. Устава), уставни основ и за самостално, аутономно уређивање система радних односа запослених у органима и јавним службама које аутономна покрајина оснива.

На основу изнетог, а имајући у виду да је одредбом члана 54. став 1. Закона о Уставном суду ("Службени гласник РС", бр. 109/07 и 99/11) предвиђено да у поступку оцењивања уставности или законитости Уставни суд није ограничен захтевом овлашћеног предлагача, односно иницијатора, Уставни суд је закључио да има основа за покретање поступка за оцену уставности предметне Одлуке о покрајинским службеницима у целини, сагласно одредби члана 53. став 1. Закона о Уставном суду. Стога је Уставни суд на основу одредаба члана 33. став 1, члана 34. став 1. и члана 46. тачка 1) Закона о Уставном суду, као и члана 82. тачка 10. и члана 84. Пословника о раду Уставног суда ("Службени гласник РС", бр. 24/08, 27/08 и 76/11), на седници одржаној 15. децембра 2011. године донео Решење о покретању поступка за оцену уставности Одлуке о покрајинским службеницима ("Службени лист АПВ", бр. 5/07 и 8/07). Наведено Решење Суд је 20. јануара 2011. године доставио Скупштини Аутономне покрајине Војводине ради давања одговора.

У одговору доносиоца акта, који је Уставном суду достављен 23. марта 2012. године, истиче се, поред осталог, да из одредаба члана 179. и члана 183. став 1. Устава проистиче да је самосталност аутономне покрајине у уређењу и организацији њених органа квалитативно већа у односу на јединице локалне самоуправе, будући да јединице локалне самоуправе у вршењу својих надлежности морају да се крећу не само у оквиру Устава већ и закона. Такође, у одговору се истиче да је циљ уставотворца био да обезбеди најширу аутономију Аутономној покрајини Војводини управо у области уређења њене организације, односно органа и служби, те да њена надлежност "да уређује избор, организацију и рад својих органа и служби" подразумева и уређивање материје која је предмет оспорене Одлуке. Давалац одговора истиче да приликом разматрања отворених уставноправних питања у овом предмету треба узети у обзир и доктринарно тумачење према коме уређивање положаја службеника у органима власти представља предмет правног нормирања организације власти, односно уређивање субјективног елемента ове организације. Поред изнетог, према наводима одговора, Закон о радним односима у државним органима и Закон о државним службеницима били су донети у време важења Устава Републике Србије од 1990. године који је на другачији начин дефинисао положај аутономне покрајине у односу на Устав Републике Србије од 2006. године. Стога, поставља се питање да ли је Република Србија прописивањем да одредбе Закона о радним односима у државним органима настаљају да се сходно примењују на радне односе у органима аутономне покрајине и локалне самоуправе до доношења посебног закона, поступила у складу са важећим Уставом. По мишљењу доносиоца акта, оваквим прописивањем законодавац је поистоветио аутономну покрајину и јединицу локалне самоуправе, што не одговара статусним разликама које је одредио Устав. У погледу тумачења појма "сходна примена" прописа коју је успоставио члан 189. Закона о државним службеницима, доносилац акта сматра да га треба тумачити тако да подразумева овлашћење аутономне покрајине да уређује питања из радних односа запослених у органима и организацијама аутономне покрајине, односно да се одредбе Закона о радним односима у државним органима примењују ако та питања нису уређена актима Аутономне покрајине Војводине, а када су у питању јединице локалне самоуправе појам "сходна примена" подразумева примену свих норми Закона о радним односима у државним органима које се могу применити на јединице локалне самоуправе, из разлога што је Закон о радним односима у државним органима донет ради регулисања радних односа у републичким органима, па је неке одредбе "тешко" применити на јединице локалне самоуправе. Давалац одговора сматра да би упоређивањем одредаба оспорене Одлуке са одредбама Закона о радним односима у државним органима као акта више правне снаге, могла да буде спорна само законитост оних одре-

даба оспорене Одлуке које уређују питања која су "конкретно и другачије" уређена одредбама Закона о радним односима у државним органима. У одговору се истиче да велики број одредаба оспорене Одлуке разрађује опште одредбе наведеног Закона у циљу њиховог прилагођавања потребама и односима у покрајинским органима, те се сматра да нису супротне одредбама Закона које се сходно примењују, будући да их разрађују и допуњују прилагођавајући их посебностима у покрајинским органима. С тим у вези, истиче се да норме оспорене Одлуке у материјално-правном смислу у великој мери примењују савремена решења садржана у Закону о државним службеницима.

V

На основу резултата спроведеног поступка, Уставни суд је оценио да из одредаба Устава и наведених закона произлази да су оспореном Одлуком о покрајинским службеницима на целовит начин уређени радноправни статус, права и обавезе покрајинских службеника (запослених у органима аутономне покрајине), чиме уређивање ових питања добија значење уређивање елемената система радних односа, а што је чланом 97. тачка 8. Устава утврђено као надлежност Републике Србије. На овој уставној надлежности Републике Србије заснива се и одредба члана 189. Закона о државним службеницима, којом се сходна примена одредаба тог закона на радне односе у органима аутономне покрајине и локалне самоуправе ограничава до доношења посебног закона. Према оцени Суда, уставно овлашћење аутономне покрајине садржано у одредбама члана 179. и члана 183. став 1. Устава не може се односити на уређивање системских питања у области радних односа, па са тог становишта не може бити ни разлике у положају аутономне покрајине и јединице локалне самоуправе. Одсуство законске регулативе о тим питањима и прописивање републичким законом сходне примене Закона о радним односима у државним органима на радне односе у органима аутономне покрајине, по оцени Суда, не дају основа да се ова питања и односи уређују актом органа аутономне покрајине. Суд налази да сходна примена прописа, у смислу одредбе члана 189. Закона о државним службеницима, у суштини значи да ће се они примењивати методом прилагођавања у мери и на начин који одговарају карактеру и посебној природи односа који су у питању.

Уставни суд истиче да поједина питања радноправног статуса запослених у органима аутономне покрајине која су предмет уређивања оспорене Одлуке, могу бити ближе уређена актом аутономне покрајине да би се изразиле њене одређене специфичности, али само под условом да правни основ за такво уређивање постоји у закону. У том смислу, Уставни суд указује да је у предмету IУа-122/2009, на седници одржаној 24. марта 2011. године, оцењивао уставност и законитост Одлуке о оцењивању покрајинских службеника ("Службени лист АПВ", број 17/07) и донео Решење о неприхватању поднете иницијативе, јер је утврдио да постоји одговарајући законски основ за доношење те одлуке. Наиме, према образложењу наведеног решења, из одредаба члана 33. и члана 36. ст. 1, 2. и 5. Закона о радним односима у државним органима који се, до доношења посебног закона сходно примењује и на радне односе у органима аутономне покрајине, произлази да је извршни орган аутономне покрајине био овлашћен да доноси оспорени акт и да њиме самостално уреди, између осталог, и питања која се односе на оцењивање запослених, јер ова питања нису ближе уређена законом.

У вези навода из одговора доносиоца акта "да је неопходно извршити појединачну нормативну контролу одредаба оспорене Одлуке" у виду упоређивања одредаба оспорене Одлуке са одредбама Закона о радним односима у државним органима као нормама више правне снаге, те да би могла да буде спорна само законитост оних одредаба покрајинског акта које уређују питања која су "конкретно и другачије" уређена одредбама Закона о радним односима у државним органима, Уставни суд сматра да будући да је оценио уставност оспореног акта са становишта непостојања одговарајућег уставног основа за њено доношење и утврдио да је оспорена Одлука у целини несагласна са Уставом, нема места оцени уставности и законитости појединачних одредаба оспорене Одлуке.

С обзиром на то да је у овој правној ствари донео коначну одлуку, Суд је одбацио захтев за обуставу извршења појединачног

акта, односно радње, сагласно одредби члана 56. став 3. Закона о Уставном суду.

На основу изнетог и одредаба члана 42а став 1. тачка 2), члана 45. тачка 1) и члана 46. тачка 3) Закона о Уставном суду, Уставни суд је одлучио као у изреци.

На основу одредбе члана 168. став 3. Устава, Одлука наведена у тачки 1. изреке престаје да важи даном објављивања ове одлуке Уставног суда у "Службеном гласнику Републике Србије".

Република Србија
УСТАВНИ СУД

Број: IУ а-2/2009
Б е о г р а д, 06.07.2012. године

Председник
Уставног суда
др Драгиша Б. Слијепчевић, с.р.

С А Д Р Ж А Ј

Редни број	Предмет	Страна	Редни број	Предмет	Страна
ВЛАДА АУТОНОМНЕ ПОКРАЈИНЕ ВОЈВОДИНЕ			ОДБОР ЗА АДМИНИСТРАТИВНА И МАНДАТНА ПИТАЊА СКУПШТИНЕ АУТОНОМНЕ ПОКРАЈИНЕ ВОЈВОДИНЕ		
639.	Решење о постављењу подсекретара;	1121	646.	Одлука о висини накнаде за вршење функције лица које бира Скупштина Аутономне Покрајине Војводине;	1122
640.	Решење о стављању ван снаге Решења Владе Аутономне Покрајине Војводине број: 022-383/2012;	1121	647.	Одлука о посланицима на сталном раду у Скупштини Аутономне Покрајине Војводине.	1123
641.	Решење о стављању ван снаге Решења Владе Аутономне Покрајине Војводине број: 022-384/2012;	1121	ПОКРАЈИНСКИ СЕКРЕТАРИЈАТ ЗА ОБРАЗОВАЊЕ, УПРАВУ И НАЦИОНАЛНЕ ЗАЈЕДНИЦЕ		
642.	Решење о разрешењу дужности директора Музеја савремене уметности;	1121	648.	Конкурс за суфинансирање пројеката очувања и неговања међунационалне толеранције у Војводини у 2012. години.	1123
643.	Решење о именовану вршиоца дужности директора Музеја савремене уметности;	1122	УСТАВНИ СУД		
644.	Решење о разрешењу дужности директора Дома за децу и омладину ометену у развоју Ветерник;	1122	649.	Одлука Уставног суда број IУ-187/2002;	1124
645.	Решење о именовању вршиоца дужности директора Дома за децу и омладину ометену у развоју Ветерник.	1122	650.	Одлука Уставног суда број IУ-137/2004;	1125
			651.	Одлука Уставног суда број IУа-2/2009.	1126

ОГЛАШАВАЊЕ НЕВАЖЕЋИМ ИЗГУБЉЕНИХ ИСПРАВА: 250 динара
Уплата на рачун бр 340-15329-18 /позив на бр. 13/ ДОО Мађар со Кфт. Нови Сад, Војводе Мишића бр1,
Текст огласа, са потврдом о уплати /примерак или фотокопија уплатнице/ слати на адресу:
„Службени лист АПВ” Мађар со Кфт, Војводе Мишића бр.1 Нови Сад